

"মৰমৰ সন্তানসকল – নিশ্চয় জ্ঞান যোগেৰে গঢ়ি উঠে, সাক্ষাৎকাৰেৰে নহয়। সাক্ষাৎকাৰ ডাৰ্মা (নাটক)ত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, বাকী তাৰ দ্বাৰা কাৰো কল্যাণ নহয়"

প্ৰশ্ন: পিতাই কোনটো শক্তি নেদেখুৱায় কিন্তু পিতাৰ ওচৰত যাদুকৰী নিশ্চয় আছে?

উত্তৰ: মনুষ্যই ভাবে – ভগৱানতো শক্তিশালী হয়, তেওঁ মৃতককো জীয়াই তুলিব পাৰে, কিন্তু পিতাই কয় – এই শক্তি মই নেদেখুৱাওঁ। বাকী কোনোবাই ঐকান্তিক ভক্তি কৰিলে তেওঁলোকক সাক্ষাৎকাৰ কৰাই দিওঁ। এয়াও ডাৰ্মাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। সাক্ষাৎকাৰ কৰোৱাৰ যাদুকৰী পিতাৰ আছে সেইবাবে বহুত সন্তানৰ ঘৰত বহিও ব্ৰহ্মা বা শ্ৰীকৃষ্ণৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায়।

গীত: কোন আয়া মেৰে মন কে দ্বাৰে... (কোন আহিল মোৰ মনৰ দুৱাৰলৈ...)

ওঁম শান্তি। এইটো সন্তানসকলৰ অনুভৱৰ গীত। সংসংগতো বহুত আছে, বিশেষকৈ ভাৰতততো ঢেৰ সংসংগ আছে, অনেক মত-মতান্তৰ আছে, বাস্তৱত সেয়া কোনো সংসংগ নহয়। সংসংগ এটাই হয়। বাকী তোমালোকে তাত কোনো বিদ্বান, আচাৰ্য, পণ্ডিতৰ মুখ দেখিবা, বুদ্ধি সেইফালে যাব। ইয়াত আকৌ কথাটি অনন্য। এই সংসংগ এবাৰে এই সংগমযুগত হয়। এয়াতো একেবাৰে নতুন কথা, সেই বেহদৰ পিতাৰ কোনো শৰীৰতো নাই। তেওঁ কয় – মই তোমালোকৰ নিৰাকাৰ শিৱবাবা হওঁ। তোমালোক আন সংসংগলৈ গ'লে তেতিয়া শৰীৰকে দেখিবলৈ পোৱা। শাস্ত্ৰক স্বৰ্ণ কৰি পুনৰ শুনায়, অনেক প্ৰকাৰৰ শাস্ত্ৰ আছে, সেয়াতো তোমালোকে জন্ম-জন্মান্তৰ শুনি আহিছা। এতিয়া হ'ল নতুন কথা। বুদ্ধিৰে আত্মাই জানে, পিতাই কয় – হে মোৰ অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকল, হে মোৰ সালগ্ৰামসকল! তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে 5000 বছৰ আগতে এই শৰীৰৰ দ্বাৰা বাবাই পঢ়াইছিল। তোমালোকৰ বুদ্ধি একেবাৰে দূৰলৈ গুচি যায়। গতিকে পিতা আহিছে। 'বাবা' শব্দটি কিমান মিঠা। তেওঁ হ'ল মাতা-পিতা। কোনোবাই শুনিলে ক'ব – গম নাপাওঁ এওঁলোকৰ মাতা-পিতা কোন হয়? যথাযথ তেওঁ সাক্ষাৎকাৰ কৰায় তাতো তেওঁলোক বিবুদ্ধিত পৰে। কেতিয়াবা ব্ৰহ্মাক, কেতিয়াবা কৃষ্ণক দেখা পায়। সেয়েহে বিচাৰ কৰি থাকে যে এয়া কি? বহুতৰে ঘৰত বহিয়ে ব্ৰহ্মাৰো সাক্ষাৎকাৰ হয়। এতিয়া ব্ৰহ্মাৰতো কেতিয়াও কোনেও পূজা নকৰে। কৃষ্ণ আদিৰতো কৰে। ব্ৰহ্মাকতো কোনেও নাজানেই চাগে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাতো এতিয়া আহিছে, এয়া হ'ল প্ৰজাপিতা। পিতাই বহি বুজায় যে গোটেই সৃষ্টিখন পতিত তেন্তে নিশ্চয় এৰোঁ বহুত জন্মৰ অন্তত পতিত হ'ল। কোনো পাৰন নহয় সেইবাবে কুস্ত মেলালৈ, হৰিদ্ৱাৰ গংগা সাগৰৰ মেলালৈ যায়, ভাবে স্নান কৰিলে পাৰন হৈ যাব। কিন্তু এই নদীবোৰ জানো পতিত-পাৰনী (পতিতক পাৰন কৰি তোলাঁতা) হ'ব পাৰে। নদীবোৰতো সাগৰৰ পৰা ওলায়। বাস্তৱত তোমালোক হৈছা জ্ঞান গংগা, মহত্ব তোমালোকৰ। তোমালোক জ্ঞান গংগাসকল য'তে-ত'তে ওলোৱা, সেই লোকসকলে আকৌ দেখুৱায়, তীৰ (কাঁড়) মাৰিলে আৰু গংগা ওলাল। তীৰ মৰাৰতো কথা নাই। এই জ্ঞান গংগাসকল দেশ-দেশান্তৰলৈ যায়।

শিৱবাবাই কয় – মই ডাৰ্মা (নাটক)ৰ বন্ধনত বান্ধ খাই আছে। সকলোৰে পাৰ্ট (ভূমিকা) নিশ্চিত কৰি থোৱা আছে। মোৰো পাৰ্ট নিশ্চিত। কোনোৰে ভাবে – ভগৱানতো বহুত শক্তিশালী হয়, মৃতককো জীয়াই তুলিব পাৰে। এই সকলোবোৰ মিছা কথা। মই পঢ়াবলৈ আহোঁ। বাকী শক্তি কি দেখুৱাম। সাক্ষাৎকাৰৰো যাদুকৰী আছে। ঐকান্তিক ভক্তি কৰিলে তেতিয়া মই সাক্ষাৎকাৰ কৰাওঁ। যেনেকৈ কালীৰ ৰূপ দেখুৱায়, তেওঁক আকৌ তেল উচৰ্গা কৰে। এতিয়া এনেকুৱা কালীতো নাই, কিন্তু কালীৰ ঐকান্তিক ভক্তি বহুত কৰে। বাস্তৱত কালীতো জগত অস্বা হয়। কালীৰ এনেকুৱা ৰূপতো নাই, কিন্তু ঐকান্তিক ভক্তি কৰিলে বাবাই ভাৱনাৰ ভাড়া দি দিয়ে। কাম চিতাত বহা বাবে ক'লা বৰণীয়া (কুংসিত; অপৰিত্ৰ) হোৱা, এতিয়া জ্ঞানৰ চিতাত বহি বগা বৰণীয়া (সুন্দৰ; পবিত্ৰ) হোৱা। যিগৰাকী কালী এতিয়া জগদম্বা হৈছে তেওঁ সাক্ষাৎকাৰ কেনেকৈ কৰাব। তেওঁতো এতিয়া বহুত জন্মৰ অন্তৰো অন্তিম জন্মত আছে। দেৱতাসকলতো এতিয়া নাই। তেন্তে তেওঁলোকে কি সাক্ষাৎকাৰ কৰাব। পিতাই বুজায় – এই সাক্ষাৎকাৰৰ চাবি মোৰ হাতত আছে। অল্পকালৰ বাবে ভাৱনা পূৰ্ণ কৰাৰ বাবে সাক্ষাৎকাৰ কৰাই দিওঁ। কিন্তু তেওঁলোক কোনেও মোক লগ নাপায়। দৃষ্টান্ত এগৰাকী কালীৰ দিয়ে। এইটো ৰীতিৰে বহুত আছে – হনুমান, গণেশ আদি। যদি শিখসকলেও গুৰুনানকৰ বহুত ভক্তি কৰে তেন্তে তেওঁলোকৰো সাক্ষাৎকাৰ হৈ যাব। কিন্তু তেওঁলোকতো অৱনমিত হৈ আছে। বাবাই সন্তানসকলক দেখুৱায় – চোৱা, এওঁলোকে গুৰুনানকৰ ভক্তি কৰি আছে। সাক্ষাৎকাৰ তথাপি মই কৰাওঁ। তেওঁ কেনেকৈ সাক্ষাৎকাৰ কৰাব। তেওঁৰ ওচৰত

সাক্ষাৎকাৰ কৰোৱাৰ চাবি নাই। এই বাবাই (ব্ৰহ্মাই) কয় – মোক বিনাশ, স্থাপনাৰ সাক্ষাৎকাৰো সেই বাবাই কৰালে, কিন্তু সাক্ষাৎকাৰেৰে কাৰো কল্যাণ নহয়। এনেকৈতো বহুতৰে সাক্ষাৎকাৰ হৈছিল। আজি তেওঁলোক নাই। বহুত সন্তানে কয় – মোৰ যেতিয়া সাক্ষাৎকাৰ হ’ব তেতিয়া নিশ্চয় হ’ব। কিন্তু নিশ্চয় সাক্ষাৎকাৰেৰে হ’ব নোৱাৰে। জ্ঞান আৰু যোগেৰেহে নিশ্চয় গঢ়ি উঠে। 5 হাজাৰ বছৰ আগতেও মই কৈছিলোঁ যে এই সাক্ষাৎকাৰ মই কৰাওঁ। মীৰায়ে সাক্ষাৎকাৰ কৰিছিল। এনেকুৱা নহয় যে আত্মা তালৈ গুচি গ’ল। নহয়, বহি বহি সাক্ষাৎকাৰ কৰে কিন্তু মোক প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰে।

পিতাই কয় – কোনো কথাত সংশয় হ’লে তেন্তে যিসকল ব্ৰাহ্মণী (টিচাৰ্চ) আছে, তেওঁলোকক সোধা। এইটোতো জানা যে কন্যাসকলো ক্ৰমানুসৰি হয়, নদীবোৰো ক্ৰমানুসৰি হয়। কোনোবাতো পুখুৰীও হয়, বহুত লেতেৰা, বাহী পানী থাকে। তালৈও শ্ৰদ্ধাভাৱেৰে মনুষ্য যায়। সেয়া হ’ল ভক্তিৰ অন্ধশ্ৰদ্ধা। কেতিয়াও কাৰোপৰা ভক্তি এৰুৱাব নালাগে। যেতিয়া জ্ঞানত আহি যাব তেতিয়া ভক্তি আপোনাআপুনি নোহোৱা হ’ব। বাবাও নাৰায়ণৰ ভক্ত আছিল, চিত্ৰত দেখিলে যে লক্ষ্মী দাসী হৈ নাৰায়ণৰ ভৰি মালিচ কৰি আছে তেতিয়া তেওঁৰ এইটো একেবাৰে ভাল নালাগিল। সত্যযুগত এনেকুৱা নহয়। সেয়েহে মই (ব্ৰহ্মা) এজন আৰ্টিষ্ট (শিল্পী)ক ক’লো যে লক্ষ্মীক এই দাসী অৱস্থাৰ পৰা বিদায় দি দিয়া। বাবা ভক্ততো আছিল কিন্তু জ্ঞান জানো আছিল। ভক্ততো সকলোৱে হয়। আমিহে বাবাৰ সন্তান মালিক হওঁ। সন্তানসকলক ব্ৰহ্মাওৰো মালিক কৰি তোলে। তেওঁ কয় – তোমালোকক ৰাজ্য-ভাগ্য দিওঁ। এনেকুৱা বাবা কেতিয়াবা দেখিছানে? সেইজন পিতাক পূৰ্বা স্মৰণ কৰিব লাগে। তেওঁক তোমালোকে এই দুচকুৰে দেখা নোপোৱা। তেওঁৰ সৈতে যোগসূত্ৰ গঢ়ি তুলিব লাগে। স্মৰণ আৰু জ্ঞানো একেবাৰে সহজ। বীজ আৰু বৃক্ষক জানিব লাগে। তোমালোকে সেই নিৰাকাৰী বৃক্ষৰ পৰা সাকাৰী বৃক্ষলৈ আহিছা। বাবাই সাক্ষাৎকাৰৰ ৰহস্যও বুজাইছে। বৃক্ষৰ ৰহস্যও বুজাইছে। কৰ্ম-অকৰ্ম-বিকৰ্মৰ গতিও বুজাইছে। পিতা, শিক্ষক, গুৰু তিনিওজনৰে পৰা শিক্ষা পোৱা যায়। এতিয়া বাবাই কয় – মই তোমালোকক এনেকুৱা শিক্ষা দিওঁ, এনেকুৱা কৰ্ম শিকাওঁ যাৰ দ্বাৰা তোমালোক 21 জন্ম সদায় সুখী হৈ যোৱা। টিচাৰে শিক্ষা দিয়ে নহয় জানো। গুৰুসকলেও পবিত্ৰতাৰ শিক্ষা দিয়ে অথবা কথা (কাহিনী; আখ্যান) শুনায়ে। কিন্তু ধাৰণা একেবাৰে নহয়। ইয়াততো পিতাই কয় – অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হ’ব। মনুষ্য যেতিয়া মৰে তেতিয়াও কয় – “ৰাম ৰাম” বুলি কোৱা তেতিয়া বুদ্ধি সেইফালে গুচি যায়। এতিয়া পিতাই কয় – তোমালোকৰ সাকাৰৰ পৰা যোগ (বুদ্ধিৰ সংযোগ) আঁতৰিল। এতিয়া মই তোমালোকক বহুত ভাল কৰ্ম শিকাওঁ। শ্ৰীকৃষ্ণৰ চিত্ৰ চোৱা, পুৰণি সৃষ্টিক লখিয়াই নতুন সৃষ্টিলৈ আহে। তোমালোকেও পুৰণি সৃষ্টিক লখিয়াই নতুন সৃষ্টিলৈ যোৱা। গতিকে তোমালোকৰ নৰকৰ ফালে ভৰি, স্বৰ্গৰ ফালে মুখ। শ্মশানতো যেতিয়া ভিতৰত প্ৰৱেশ কৰে তেতিয়া মৃতকৰ মুখ সেইফালে (শ্মশানৰ ফালে) কৰি দিয়ে। ভৰি পিছফালে কৰি দিয়ে। গতিকে এই চিত্ৰও এনেকৈ তৈয়াৰ কৰিছে।

মম্মা, বাবা আৰু তোমালোক সন্তানসকল, তোমালোকেতো মম্মা-বাবাক ফল’ (অনুসৰণ) কৰিব লাগে, যিয়ে তেওঁলোকৰ গাদীত (সিংহাসনত) বহিব। ৰজাৰ সন্তানসকলক প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ (ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী) বুলি নকয় জানো। তোমালোকে জানা – আমি ভৱিষ্যতলৈ প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ হওঁগৈ। এনেকুৱা কোনোবা পিতা-শিক্ষক-গুৰু থাকিব জানো যিয়ে তোমালোকক এনেকুৱা কৰ্ম শিকাব! তোমালোক সদাকালৰ বাবে সুখী হৈ যোৱা। এয়া শিৱবাবাৰ বৰদান, তেওঁ আশীৰ্বাদ কৰে। এনেকুৱা নহয় যে আমাৰ ওপৰত তেওঁৰ কৃপা আছে। কেৱল কৈ দিলে একো নহয়। তোমালোকে শিকিবলগীয়া হয়। কেৱল আশীৰ্বাদেৰে তোমালোক তেনেকুৱা (প্ৰিন্স-প্ৰিন্সেজ) হৈ নোযোৱা। তেওঁৰ মতত চলিব লাগে। জ্ঞান আৰু যোগ ধাৰণ কৰিব লাগে। পিতাই বুজায় যে মুখেৰে “ৰাম ৰাম” বুলি ক’লেও আৰাজ হৈ যায়। তোমালোকতো বাণীৰ সিপাৰে যাব লাগে। চুপ হৈ থাকিব লাগে। খেলো বহুত ভাল ভাল ওলায়। অশিক্ষিতসকলক মূৰ্খ বুলি কোৱা হয়। বাবাই কয় যে এতিয়া সকলো পাহৰি তোমালোক একেবাৰে মূৰ্খ হৈ যোৱা। মই তোমালোকক যি মত দিওঁ সেই অনুসৰি চলা। পৰমধামত তোমালোক সকলো আত্মাই শৰীৰ অবিহনে থাকা আকৌ ইয়ালৈ আহি শৰীৰ লোৱা তেতিয়া জীৱ আত্মা বুলি কোৱা হয়। আত্মাই কয় – মই এটা শৰীৰ এৰি অন্য এটা লওঁ। সেয়েহে পিতাই কয় – মই তোমালোকক ফাষ্টক্লাছ (উত্তম) কৰ্ম শিকাওঁ। টিচাৰে (শিক্ষকে) পঢ়ায়, এই ক্ষেত্ৰত শক্তিৰ কি কথা আছে। সাক্ষাৎকাৰ কৰায়, ইয়াক যাদুকৰী বুলি কোৱা হয়। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলা, এনেকুৱা যাদুকৰী কোনেও কৰিব নোৱাৰে। বাবা সদাগৰো হয়, পুৰণা লৈ নতুন দিয়ে। ইয়াক (শৰীৰক) পুৰণা লোহাৰ বাচন বুলি কোৱা হয়। ইয়াৰ কোনো মূল্য নাই। আজিকালি চোৱাচোন তামৰো পইচা নবনায়। তাততো সোণৰ মুদ্ৰা থাকে। ৰঙাৰ (আচৰিত) নহয়নে। কিহৰ পৰা কি হৈ গ’ল!

পিতাই কয় - মই তোমালোকক নাম্বাৰ ৱান (এক নম্বৰ; অতি উত্তম) কৰ্ম শিকাওঁ। ‘মনমনাভৱ’ হৈ যোৱা। তাৰ পাচত হৈছে পঢ়া যাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ প্ৰিন্স হ’বগৈ। এতিয়া দেৱতা ধৰ্ম যিটো প্ৰায় লোপ হৈ গৈছে, সেয়া পুনৰাই প্ৰতিষ্ঠা হয়। মনুষ্যই

তোমালোকৰ নতুন কথা শুনি ৰঙাৰ থায় (আচম্বিত হয়), কয় যে স্ত্ৰী-পুৰুষ দুয়ো একেলগে থাকি পবিত্ৰ হৈ থাকিব পাৰে – এয়া কেনেকৈ হ’ব পাৰে! বাবাইতো কয় – হয় লাগিলে একেলগে থাকা, নহ’লে কেনেকৈ জনা যাব। মাজত জ্ঞান তৰোৱাল ৰাখিব লাগে, ইমান বীৰত্ব দেখুৱাব লাগে। পৰীক্ষা হয়। গতিকে মনুষ্যই এই কথাবোৰ শুনি ৰঙাৰ থায় কিয়নো শাস্ত্ৰততো এনেকুৱা কথাবোৰ নাই। ইয়াততো প্ৰেক্টিকেলত (ব্যৱহাৰিক ভাৱে) পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। গন্ধৰ্ব বিবাহৰ কথা ইয়াৰে হয়। এতিয়া তোমালোক পবিত্ৰ হোৱা। সেয়েহে বাবাই কয় – বীৰত্ব দেখুওৱা। সন্তানসকলৰ আগত প্ৰমাণ দিব লাগে। সমৰ্থ বাবাইহে গোটেই সৃষ্টিক পাৱন কৰি তোলে। পিতাই কয় – লাগিলে একেলগে থাকা কিন্তু নগ্ন (অপবিত্ৰ) নহ’বা। এই সকলোবোৰ হ’ল যুক্তি। বহুত শ্ৰেষ্ঠ প্ৰাপ্তি কেৱল এটা জন্ম বাবাৰ ডাইৰেক্সনত (নিৰ্দেশনা অনুসৰি) পবিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। যোগ আৰু জ্ঞানৰ দ্বাৰা ২১ জন্মৰ বাবে এভাৰহেল্‌দী (সৰ্বদা নিৰোগী) হোৱা, এই ক্ষেত্ৰত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয় নহয় জানো। তোমালোক হৈছা শক্তি সেনা। মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ জগতজিৎ হোৱা। সকলোৱে জানো হ’ব। যিসকল সন্তানে পুৰুষাৰ্থ কৰিব তেওঁলোকেই উচ্চ পদ পাব। তোমালোকে ভাৰতকহে পবিত্ৰ কৰি পুনৰ ভাৰততে ৰাজত্ব কৰা। যুদ্ধৰ দ্বাৰা কেতিয়াও সৃষ্টিৰ বাদশ্বাহী পাব নোৱাৰে। এইটো ৰঙাৰ (আচম্বিত কথা) নহয় জানো। এই সময়ত সকলোৱে পৰস্পৰ যুদ্ধ কৰি নাশ হৈ যায়। মাখন ভাৰতে লাভ কৰে। দিওঁতা হ’ল বন্দে মাতৰম। মেজৰিটি (সংখ্যাগৰিষ্ঠ) মাতাসকলৰে। এতিয়া বাবাই কয় – জন্ম-জন্মান্তৰ তোমালোকে গুৰুৰ শৰণ লৈ আহিছা, শাস্ত্ৰ পঢ়ি আহিছা। এতিয়া মই তোমালোকক বুজাওঁ – জজ্ যৰচেলফ্ (নিজে বিচাৰ কৰা), ৰাইট (শুদ্ধ) কি? সত্যযুগ হৈছে ৰাইটিয়াচ (সত্যনিষ্ঠ; সদাচাৰী) সৃষ্টি। মায়াই আনৰাইটিয়াচ (ভ্ৰষ্টাচাৰী) কৰি দিয়ে। এতিয়া ভাৰতবাসী ইৰিলিজিয়চ (অধৰ্মী) হৈ গৈছে। ৰিলিজন (ধৰ্ম) নাই সেইবাবে মাইট (শক্তি) নাই। ইৰিলিজিয়চ (অধৰ্মী), আনৰাইটিয়াচ (ভ্ৰষ্টাচাৰী), আনল’ফুল (বিধি-বহিৰ্ভূত), ইনচালভেণ্ট (কণ্ডাল) হৈ গৈছে। বেহদৰ (অসীমৰ) পিতা হয় সেইবাবে বেহদৰ কথা বুজায়, তেওঁ কয় যে পুনৰ তোমালোকক ৰিলিজিয়চ ম’ষ্ট পাৱাৰফুল (ধাৰ্মিক অতি শক্তিশালী) কৰি তোলা। স্বৰ্গ স্থাপন কৰাতো পাৱাৰফুল (শক্তিশালী)ৰ কাম। কিন্তু হয় গুপ্ত। ইনক’গনিটো ৱাৰিয়ৰ্চ (গুপ্ত যোদ্ধা)। পিতাৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি বহুত স্নেহ থাকে। মত দিয়ে। পিতাৰ মত, শিক্ষকৰ মত, গুৰুৰ মত, সোণাৰীৰ মত, ধোবাৰ মত – ইয়াত সকলো মত আহি যায়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(১) এই অন্তিম জন্মত পিতাৰ ডাইৰেক্সনত (নিৰ্দেশনা অনুসৰি) চলি ঘৰ গৃহস্থালিত থাকি পবিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। এই ক্ষেত্ৰত বীৰত্ব দেখুৱাব লাগে।

(২) শ্ৰীমত অনুসৰি সদায় শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰিব লাগে। বাণীৰ সিপাৰে যাব লাগে, যি কিছু পঢ়িছা বা শুনিছা সেয়া পাহৰি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে।

বৰদান: শুভ চিন্তনৰ দ্বাৰা জ্ঞান সাগৰত সমাহিত হৈ যাওঁতা অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ অনুভৱী হোৱা
যিদৰে সাগৰত থকা জীৱ-জন্তু সাগৰত সমাহিত হৈ থাকে, বাহিৰলৈ ওলাব নিবিচাৰে, মাছো পানীত থাকে, সাগৰ বা পানীয়েই সিহঁতৰ সংসাৰ। সেইদৰে তোমালোক সন্তানসকলেও শুভ চিন্তনৰ দ্বাৰা জ্ঞান সাগৰ পিতাৰ মাজত সদায় সমাহিত হৈ থাকিবা, যেতিয়ালৈকে সাগৰত সমাহিত হোৱাৰ অনুভৱ নকৰা তেতিয়ালৈ অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ দোলনাত দোলাব, সদায় হৰ্ষিত হৈ থকাৰ অনুভৱ কৰিব নোৱাৰিবা। ইয়াৰ বাবে নিজকে একান্তবাসী কৰি তোলা অৰ্থাৎ সকলো আকৰ্ষণৰ ভাইব্ৰেচন (প্ৰকম্পন)ৰ পৰা অন্তৰ্মুখী হোৱা।

শ্লোগান: নিজৰ চেহেৰাক এনেকুৱা চলন্ত মিউজিয়াম (যাদুঘৰ) কৰি তোলা য’ত বিন্দু পিতা প্ৰত্যক্ষ হয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!